

dOkunan Şiirler-19-

●Tayyib Atmaca

Bazı şairler vardır uzun süre ortalıkta görünmediklerinden ya kendileriyle ya da şiirle arasına mesafe koymuş, şiirlerini içlerine yazıyorlar diye düşünürüm. Bu zaman sarfında da bir dergi yönetmeni arayıp “yahu uzun zamandır senden haber alamıyoruz, şiiri mi bıraktın, şiir mi seni bıraktı. Şiire küsmediysen şiirlerini gönder de yayınlayalım” diyecek kaç tane yayın yönetmeni var orasını bilmiyorum. İyi şiir nerede yayınlanırsa yayınlansın eninde sonunda bir okurun yüreğine dokunur. Bu vesile ile iyi şiirden başka dostları da haberdar olmuş olurlar. İyi şiir yazıp da kendine kapanan ya da yazmak istediği dergiyi bulamayan onlarca şair olduğunu da ayrıca biliyorum. Diğer taraftan bazı şairlerin hangi dergiyi açsanız arada ya bir şiiri ya da yazısı ile karşılaştığınızda içinizden ya “maşallah ne kadar velut bir şair” ya da “bu dergide de karşıma çıkmasan olmaz mıydı” diyeceğiniz onlarca şair olduğunu da tahmin ediyorum.

Her şair yaşadığı çağın tanıdığıdır. Yazdıkları, yayınlattıkları ise kendisinden sonra tartıya çıkar ne kadar safisi ve ne kadar darası var, o zaman belli olur. Hiç bir kuyumcu işlemiş olduğu altınları satmak için bağırılmaz. İşte iyi şair de böyledir. Ona okur ulaşmak zorundadır. Okuru ulaşsın ulaşmasına da dükkânı nerde onu da bilmek lazım gelir diyorsanız doğru diyorsunuz. Bir şair yazdıklarını ustalarla karşılaştırdığında üç aşağı beş yukarı yazdığının bir kıymeti olur. Yazdığının insan yüreğinde bir karşılığı olduğunu düşünen şairin de yazdıklarını kendisinde saklama hakkı yoktur.

Allah insanın kalbine güzel ilhamlar vermiş ve bu durumdan vazife çıkarıp yazması gerekeni yazmıyorsa şair, kendinden sonra gelecek nesillere iyi örnek olamayanların defterine yazılacak demektir. Bu yeteneğini kullanmadığından dolayı belki de hesaba çekilecekler arasında da yerini alabilir.

Bazen insanlar bir araya geldiklerinde “iki çift laf atak” ya da “iki lafın belini kırak” derler. Biz buradan “laf olsun torba dolsun” anlamını çıkarırız. Hâlbuki “Ya hayır konuş ya sus” hadisini, “Konuşmak gümüşse, sükût altındır” atasözünü kulağımızda küpe gibi taşırız. Herhalde laf ile sözü birbirine karıştırıyoruz. Laf sözün posasıdır. Kötü şiir de işte böyle bir şeydir. Hatta, dolmadan boşalmak, koruk olmadan üzüm suyu, yetmeden bir meyveyi dalında koparmak gibidir. Zaman zaman gerek dergilerde olsun gerek yeni çıkan şiir kitaplarında bize dokunan şiirin azlığından yakındığımız olmuştur.

Bazen anlatacağımız mevzuyu anlatabilmek için yetkin sözlere ihtiyaç duyarız. Biz bu arayışta içinde olmaya başladığımız andan itibaren sanki kitaplıkta bir kitap arıyormuşuz gibi sözumüzü temellendirecek kaynakları da aramaya başlarız.

Bir taraftan beynimiz jimnastik yapmaya başlarken diğer taraftan da “Bir dirhem bal için bir çeki odun yenmez” atasözü ben de buradayım der.

Bir şair meşhur olma hastalığına karşı aşılammışsa zaman içinde hastalık bütün egosunu sarar, yüzü eskimeye başlar. Öyle şairler vardır ki pek sağda solda gözükmez yazarsa bir kaç dergide o da arada sırada yazar. Ne burnunu buluta yaslayarak yazdığının farkında olur ne de yazdığını da sosyal medya hesaplarında paylaşarak bu sayıda şu dergide yazdım demez, yazdığı da en az kendisi kadar mütevazı olur. İşte uzun yıllardır kendine kapanan şiiri bıraktığını zannettiğimiz Yaşar Akgül ağabey de hem şahsiyet olarak hem şair olarak bu mütevazılığı ile şiire dönüş yaptı. 1975 yılında başlamış olduğu yazma serüveni 1996 yılına kadar devam etti ve Kırığı da şiirleri yayınlanırken kaybolan şairler arasına katıldı. Yaklaşık 25 yıl sonra tekrar şiirleriyle karşılaşmak beni heyecanlandı.

Dergilerde ve kitaplarda okuduğumuz şiirlerin çoğu bazen bir kaç dörtlük bazen de her şiirde bir kaç dize olarak okuruna dokunur. Yaşar Akgül ağabeyin nedense bir şiirinin tamamı bana dokundu. Yaşar ağabey okumak için gittiği ilk gençlik yıllarının vizöründen bakarak gönümüze doğru İstanbul’dan kareler çekiyor.

Her şairin hayalini süsleyen İstanbul’u fotoğraflarken yapmış olduğu göndermelerle okuru da şiirin içine çekiyor. Şiirde aynı zamanda bir ülkü birliğinden bahsederken hayattan nasıl savrulduğumuza da ince ince dokunuyor.

Bir dönem İstanbul’da yaşamış ve İstanbul hasretinden kurtulmak istemeyenler için de panoramik bir fotoğraf gibi hayallerimizin duvarına İstanbul’u asıyor. İstanbul Hatırası şiirini aynı zamanda belli bir süre İstanbul’a yaşamının gündökümleri olarak da kabul edebiliriz. Yaşar Akgül ağabey, iyi ki kendine ve şiire yüzünü döndü. Şimdilik sadece bir dergide yazıyor bu da bize yeter. Şiire yüzünü döndü ya gerisi gelecek, ondan darası alınmış safi şiirler okuyacağız inşallah. Keçi boynuzu çiğneye çiğneye çenelerimiz ağrımaya başladı.

Peteğinden çıkarıp dilimlediğimiz şiirine buyurun.

İstanbul Hatırası*

Bizim çocuklar yürüyordu Allah'ın emri ile
Peygamberin kalbiyle, her akşam İstiklal'de
Hepsi de abdestli namazlı çocuklardı
Acıları harikaydı bin dokuz yüz yetmişlerde

Anneleri kurşun döktürmüştü, kurşun yola çıkmazdan önce
Okunmuş su içmişlerdi, okunmamış kitaplardan
İlim irfan yuvası İmam-Hatipler için
Öksüzler, yetimler, garipler için
Her gördükleri kıza aşık olmasınlar diye

Sen Beyoğlu'sun bilirsin, şişede durduğu gibi durmuyor dünya
Pırıl pırıl fahişeler dökülürdü afişlerden, Atlas Sinemasında
Peçeleri mecazidir, gölgeleri çırılçıplak, öğlen karanlığında
Bakmayın siz perdelerin süt beyaz olduğuna
Ben kendimden biliyorum, kırmızı ve siyahtım, ışıklar yandığında

.....

Cihangir'den bir yar aldım, ne bileyim yara aldım
Gitmediğim hoca kalmadı, soluğu Eyüp Sultan'da aldım
İskelede oturmuştu, Hüsn ü Aşk'ı bekliyordu Üsküdar
Caiz değil diyordu böyle aşklar, hayırsever vatandaşlar
Başımıza taş yağacak "Ayrılık Çeşmesi"ne kadar

Bir elimde Fuzuli, bir elimde Sezai, umurumda mı Leyla
Şimdi ashabı keyfe selamını yollasak
Kaç tane leyla gelir elimizi sallasak
Şeyh Galib'in dükkanından
Bir sarıkla bir cübbe bir tesbih kaldı bize
Bir teşbih kaldı bize, dili geçmiş zamandan
Bana öyle geliyor ki
Martılar çok hayırsız, güvercinler müslüman

Biz İskenderpaşa'nın kirlenmemiş gülleriydik
Efendi Hazretlerinin bülbülleriydik
Camdan cama sevenlerdik, cennetle müjdelendik
Yalnızlığı büyük almıştık Tahtakale'den, seneye de giyerdik
Sen yine de bırakma beni güzelsiz
Tamamen ölmeye sonra gidersin
Bir gün yolumuz düşerse Karacaahmet'e
Işıklar içinde uyuyalım mı ne dersin

.....

Bir filmin daha sonuna geldik Harem otogarında
Emanet mi duruyoruz biz hatıra fotoğrafında
Gurbet otogarda başlar bunu biliyor musun
Seninle vedalaştığımız o tarihsiz günden beri
İki yakası bir araya gelmiyor İstanbul'un

* Yaşar Akgül, "İstanbul Hatırası", *Edebiyat Ortamı*, 77, s. 9, 10.

